Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXIX. Ч. 65. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СЕРЕДА, 7-го КВІТНЯ 1982 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, APRIL 7, 1982 No. 65. VOL. LXXXIX.

На голову Округи Рочестер переобрано В.Гавриляка

Володимир Гавриляк

Рочестер, Н.Й. (Д.Пристай). — Річні загальні збори Окружного Комітету Відділів УНС Рочестер, Н.Й., відбулися в неділю, 7-го березня, в залі Українського Народного Дому і на них переобрано всю Управу Окружного Комітету Рочестерської УНСоюзової Округи на наступну каденцію; Управу знову очолив заслужений союзовець Володимир Гавриляк. Збори відкрив і їх перевів голова Окружного Комітету Відділів Володимир Гавриляк, привітавши в першу чергу на залі головного предсідника УНС д-ра Івана Флиса і присутніїх. Дальше голова зборів подав порядок нарад: відкриття, яке відбулося; відчитання протоколу з минулорічних зборів; звіти Округи, представників Відділів і представників Конвенційних комісій; дискусії; вибір Управи Округи; слово головного предсідника д-ра І. Флиса; внески і запити; справа Конвенції УНС; плян праці на 1982 рік; закриття.

Голова попросив прочитати протокол з минулорічних зборів і секретар Окружного Комітету Дмитро Пристай, відчитав його. Протокол, на внесок Людвіка Баха, піддержаний усіма присутніми, прийнято без змін.

Першим звітував голова Округи Конвенційного Комітету Володимир Гавриляк. Він перечитав усі Відділи окремо, скільки кожний Відділ має членів і скільки Відділи дали нових членів, і ствердив, що наша Округа виконала квоту лише на 61 відсоток, і що співпраця з Відділами і Конвенційними комісіями була задовільна. Він закликав представників поодиноких Відділів наполегливо приєднувати нових членів.

Касир Округи Микола Лилак звітував про стан Окружної каси, що в ній є 212.84 дол. Секретар Округи Дмитро Пристай говорив про працю Окружного Комітету і що Округа відбула шість зборів.

Після звітів голова проголосив вибір управи Окружного Комітету на 1982 рік, спитавши, може хто має другу листу, інших кандидатів, або може хто з присутніх має які застереження до поодиноких членів управи. На це Карло Маньківський зауважив, що коли когось нема присутнього на зборах, то його не можна вибирати. Голова відповів, що нема лише Василя Поповича, але він є лише член управи. Любомир Білик запропонував вибрати ту саму управу, його внесок піддержав Михайло Маньківський.

Голова перевів голосування і всі присутні піддержали цей внесок. Таким чином, члени Управи залишились ті самі, що були в попередній каденції, а саме: Володимир Гавриляк — голова; Константин Шевчук — почесний голова, Петро Дзюба — заступник голови, Микола Лилак — касир, Дмитро Пристай — секретар, Мері Ковальчук — член; Мері Сверида — член; і Василь Попович — член. По виборі управи переобраний голова В.Гавриляк від себе і інших членів, подякував за довір'я і запевнив, що дальше буде працювати для добра УНСоюзу.

Далі перейдено до звітування членів Конвенційних комісій. Голова тут заявив, що працював і помагав збирати матеріяли до Конвенційної книжки, і розповів про нараду, яка відбулася перед зборами. Стало теж

(Закінчення на стор. 3)

ЗАЯВА ЧЛЕНІВ ГОЛОВНОЇ КОНТРОЛЬНОЇ КОМІСІЇ УНСОЮЗУ

На спільному засіданні п'ятьох членів Головної Контрольної Комісії УНСоюзу з Головним Екзекутивним Комітетом УНСоюзу — в дні 18-го вересня 1981 року — три члени цієї ж Комісії склали заяву, що її ми нижче подаємо:

До Головного Екзекутивного
Комітету Українського Народного
Союзу,
на руки головного предсідника
д-ра Івана О. Флиса

СТВЕРДЖЕННЯ

Ми, підписані члени Головної Контрольної Комісії Українського Народного Союзу, вважаємо своїм статутовим обов'язком і повинністю ствердити наступне:

Статут УНС, до визначених у §42 обов'язків Головної Контрольної Комісії, зараховує також обов'язок „розсліджувати всі прохання і скарги, внесені членами проти головних урядовців...", не встановляючи при цьому характеру, форми і способу внесення цих прохань чи скарг.

Натомість Статут УНС в розділі про „Усунення та завішення в урядуванні головних урядовців" у §44 постановляє:

> § 44 Будь-який член Головного Уряду може бути завішений в урядуванні, або усунений, якщо на це є причина. Підставою такого завішення або усунення може бути будь-який вчинок зловживання, надужиття або невиконування свого уряду, чи будь-який інший вчинок, слово або діло, які не відповідають гідности головного урядовця і є шкідливі найкращим інтересам Союзу.

Дальше в цьому ж параграфі Статуту УНС визначається характер та спосіб внесення скарги-обвинувачення:

1. „Обвинувачення для завішення чи усунення будь-якого головного урядовця можуть бути внесені будь-яким іншим членом Головного Уряду.
2. Кожне обвинувачення повинно бути внесесе у формі заприсяженого акту, складеного обвинувачем. Такий акт обвинувачення повинен бути скерований до Головного предсідника..., а на випадок. коли обви-

(Закінчення на стор. 4)

Газета „Наше Слово" знову почала виходити

Варшава, Польща. — Одинока в Польщі газета друкована українською мовою, яка є органом Українського Суспільно-Культурного Товариства (УСКТ) після 12-тижневої перерви, знову почала виходити.

В окремій редакційній статті написано, що „дні, що минули від 13-го грудня 1981 року, тобто від дня запровадження на території Польщі воєнного стану та утворення Військової ради національного порятунку, позначені багатьма вагомими подіями". Газета, йдучи по офіційній лінії Польської Об'єднаної Робітничої (комуністичної) партії і її загальної настанови у вияснені пануючого стану, каже, що, Військова рада „загальмувала стрімголовний процес анархії суспільного, економічного та політичного життя, який вів до явної деструкції державних структур соціялістичної влади, скочував країну в безодню загального хаосу".

Говориться також у статті про ролю національних меншин у Польщі, карту яких, на думку керівників УСКТ, „підхоплювали люди не завжди з чистими руками; лунали не зичливі для нас голоси; вражало відлуння зловісних альянсів, обурювала антирадянщина".

„Нині, — твердять редактори названого видання, — хоч в країні панує суворий час воєнного порядку, чиняться величезні зусилля для нормалізації життя". Автори замітки цитують також слова теперішнього першого секретаря ПОРП,

(Продовження на ст. 4)

М. ГОЛОДИК ПОВЕРНУВСЯ ДО ЗСА З АРҐЕНТИНИ

Маєстро М. Голодик при праці

Джерзі Сити, Н.Дж. (Т.Кардашинець). — Після кількох місяців перебування в Арґентині і напруженої праці над розмальованням української католицької катедри Св. Покрови в Буенос-Айресу, повернувшись до ЗСА, завітав до приміщень Українського Народного Союзу та видавництва „Свободи", у вівторок, 30-го березня, маєстро Микола Голодик.

У розмові з редакторами „Свободи" з очевидною сатисфакцією мистця, що, як висловився він, „вклав свою душу" у виконання довіреної йому творчої праці, поділився М.Голодик своїми досягненнями та враженнями з перебування в Арґентині, з якої він виїхав до ЗСА у 1969 році.

Праця розмальовання катедри складалася з двох етапів: перший—святилище, другий етап становила композиція „Христос-Світло", що складалася з мальовидів Христа-Госпо... Вседержителя та чотирьох євангелистів, яка із відповідною символікою заповнює горішню частину храму під головною банею.

„Ця праця, базована на символах Святої Літургії, своєю оригінальністю і монументальністю, принесла мені велике творче вдоволення",—сказав маєстро. Він сповнений вдячности Владиці Андрієві Сапелякові, ідеї якого гармонізували з мистецькими задумами і їх практичними виявами мистця: „Я справді щасливий, що мав нагоду співпрацювати з цією людиною високої культури і глибокої духовости".

Зі свого перебування в Буенос Айресу, після 10-річної відсутности, виніс маєстро якнайтепліші враження про місцеву українську громаду яка „завжди сердечно відгукується на всі прояви національного-культурного життя. Та й особистих нарікань немає,—завважив він,—люди наші там привітні і доброзичливі". Особливо приємно вразила його зорганізована при парафії Св. Покрови молодь, яка, до речі, з ентузіязмом добровільно, хто як міг, допомагала в технічних потребах маєстрові.

Завдяки заходам Владики Сапеляка, при згаданій катедрі, як і в інших осередках українського поселення, провадиться інтенсивна невсипуща праця виховання молоді в українському національному і релігійному дусі. Культурну виховну працю переводять товариства „Просвіта" та „Відродження, вирує праця і в Місіонес, „колисці українського поселення" в тій країні; для прикладу, в Сан Вісенті, яке прозвали „містом дітей", будуватиметься народна школа для користування багатьох українських родин з дітьми.

Ця подорож була для мистця свого роду „поверненням додому". Це ж бо туди, в Арґентину, він виеміґрував ще в 1949 році з табору ді-пі в Зальцбурзі, Австрія. Це там по всіх воєнних лихоліттях він „пірнув із головою" в українське мистецьке життя: грав у театрі, співав (маєстро закінчив Високу музичну школу Моцартеум у Зальцбурзі), режисерував тощо. Дістав він там признання і численні нагороди за свої монументальні барельєфи (по 20 стіп), у кількості понад 300, які він розмалював у реперезентативних залях великих арґентинських компаній і ґалерій, співпрацюючи з відомими архітектами Буенос Айресу. Переглядаємо брошури, альбоми з численними світлинами творів мистця, рецензії на них, а їх таки чимало.

Та творчий гін привів М. Голодика до ЗСА—до Ню Йорку, де, сказав він,—„та-

(Закінчення на стор. 3)

ПОМЕР ПРОФ. М. ЗАГАЙКЕВИЧ

Мейплвуд, Н.Дж. — У вівторок, 6-го квітня 1982 року, тут помер на 88-му році життя після удару автомобілем при переході вулиці, бл. п. проф. Михайло Загайкевич, колишній січовий стрілець та довголітній гімназійний професор в Україні і на еміґрації. Панахида буде відправлена в четвер, 8-го квітня ц.р., о год. 8-ій вечора в похоронному заведенні Литвин і Литвин при 1600 Стайвезант авеню, в Юніон, Н.Дж. Похорон — в п'ятницю у Ґлен Спей, Н.Й.

Терористка вбила ізраїльського дипломата в Парижі

Париж, Франція. — Невідома терористка підійшла до ізраїльського дипломата в коридорі будинку, де він мешкав з родиною, й пострілами з пістолі смертельно поранила його, а відтак у замішанні втекла. В товаристві дипломата, Якова Барсімантова, була його дружина й 8-літня дочка. Син дипломата, який не був свідком убивства, кинувся в погоню за терористкою, але вона його випередила і втекла.

Ізраїльські чинники висловили думку, що вбивниця була членом ПВО. Представництво ПВО в Парижі не видало ніякої заяви в цій справі. Ізраїльські чинники підкреслюють, що вбивство Барсімантова є другим з черги актом терору в останніх днях у Парижі. Перед трьома днями невідомі терористи обстріляли кулеметним вогнем приміщення ізраїльського військового аташе в Парижі.

Барсіматов був другим секретарем ізраїльської амбасади, якого ділянкою праці було утримувати зв'язки з французькими й іншими політичними чинниками. Французька преса підкреслює, що в більшості амбасад другі секретарі займаються також збиранням інформацій, а нераз навіть працюють у розвідчій системі своїх країн. Як подали з ізраїльської амбасади в Парижі, Барсіматов не мав біля себе ніякої охорони, ані не було хоронене його приміщення. Він займався тільки політичними зв'язками й не брав участи у публічних виступах та не був ширше відомий. За два роки свого перебування в Парижі він нічим не привернув до себе уваги. Жінка, яка вбила його, мусіла бути добре поінформованою про умови його життя й тому могла знайтися в будинку саме в часі, коли там був Барсімантов.

Ізраїльський уряд в Єрусалимі у зв'язку з тим убивством заявив, що того роду терористичні акти членів ПВО є виразним й очевидним зломанням договору про завішення зброї між Ізраїлем і арабськими країнами та ПВО й тому уряд Ізраїля застерігає за собою право відповідної реакції. Командування ПВО, яке знаходиться в Бейруті, Ливан, заявило, що договір про перемир'я обіймає тільки терен Ливану та його сусідство, отже такі акти, як вбивство Барсімантова не підпадають під його параграфи.

У світі

ЗАХІДНЬОНІМЕЦЬКИЙ ПАРЛЯМЕНТ запросив президента ЗСА Роналда Реґена, щоб він у часі свого перебування в Західній Німеччині в червні цього року виголосив промову в парляменті в Бонні. На підставі ухвали парляменту його президент Ришард Штюклен передав через амбасадора Західньої Німеччини у Вашінґтоні запрошення президентові Реґенові виступити на форумі парляменту 9-го червня ц. р. Буде це перший виступ американського Президента в західньонімецькій леґіслятурі. Запрошення західньонімецького парляменту до президента Реґена скомплікувало положення англійських соціялістів з Лейбор партії, які у свому клясовому запалі відмовили своєї згоди на виступ президента Реґена в головній залі британського парляменту Вестмінстер, бо, мовляв, він негідний того. У залі Вестмінстер уже виступали інші американські президенти, а між ними останній президент Джан Кеннеді.

ЗРОСТАЮЧА ІЗОЛЯЦІЯ Москви змушує совєтський уряд пробувати вийти з неї. В тій цілі до Беоґраду, Югославія, вибрався з дводенною візитою міністер закордонних справ СССР, Андрей Ґромико. Вже в часі вітальної промови на летовищі Ґромико підкреслив, що його ціллю є шукати покращання й поширення відносин і співпраці між Югославією та Совєтським Союзом. Ґромико перед офіційними розмовами зложив вінок на могилі покійного першого президента повоєнної Югославії Йосипа Броза-Тіта. Тіто був першим закордонним комуністичним лідером, який після Другої світової війни не лише протиставився московському комуністичному центрові, але й зірвав комплетно всякі стосунки з Москвою. Ці стосунки не наладналися дотепер, а навіть погіршилися після того, як уряд Югославії засудив збройний напад Москви на Афганістан та висловився проти російської інтервенції у Польщі.

СОЦІЯЛІСТИЧНА ЛЕЙБОР ПАРТІЯ в Австралії здобула велику перемогу у важливому стейті Вікторія. Ця партія здобула нових 13 мандатів і матиме тепер дуже вигідну більшість у стейтовому парляменті того важливого стейту. Вікторія є родинним стейтом консервативного прем'єра Малколма Фрейзера і його поразка в тому стейті не лише значно піднесе престиж соціялістів, але також скріпить внутрішню опозицію до нього й правдоподібно його партійний конкурент на лідера, Ендрю Пікок, вимагатиме його уступлення з того посту.

СТАН ЗДОРОВ'Я генерального секретаря КПСС і президента СССР, Леоніда Брежнєва, є надалі загадкою. Після перебування в Ташкенті, де він виступив з войовничою промовою, в якій погрозив Америці на випадок, коли б американські збройні сили дозброювалися й намагалися привернути захитану Совєтським Союзом рівновагу зброєнь, в поворотній дорозі до Москви він захворів. Спершу були вістки, що він мав серцевий припадок, тепер же кажуть, що це був удар мозку. Після декількох днів у шпиталі Брежнєва мали перенести до його приватного мешкання у Кремлі. Інформацій з боку совєтської влади в цій справі немає.

ФРАНЦУЗЬКА І АНГЛІЙСЬКА публічні опінії обурені виступом соціялістичного прем'єра Греції Андреаса Папандреу, який у своему публічному виступі повністю підтримав становище Москви у справі зброєнь, а зокрема в справі приміщення атомових ракет в Европі. Папандреу, підтримав пропозицію Москви заморозити озброєння атомовими ракетами в Европі в його теперішньому стані, тобто погодитися з російською перевагою. Москва примістила 300 атомових ракет типу СС-20 на терені Східньої Німеччини й на сумежних теренах. Ці ракети мають засяг на цілу Европу й країни НАТО рішили примістити 1983 року американські ракети типу Першінґ-2 і крилаті ракети, якщо до того часу не будуть усунені совєтські, або не буде заключено загального договору в цій справі. Папандреу підтримав пропозицію Москви проти союзників Греції в НАТО. Він також підтримав Москву, щоб англійські й французькі атомні збройні сили включити в майбутні переговори з Москвою.

Президент Реґен обговорює свою господарську політику

Вашінґтон. — Господарське положення ЗСА не кращає й це з одного боку викликує незадоволення серед населення ЗСА, а з другого сумніви серед передових економістів і господарників, чи політика й господарські пляни Президента правильні й ведуть до намічених цілей. З огляду на те Президент рішив виступити з цілим рядом коротких промов по радіо з метою основніше вияснити свої пляни.

Перший його виступ у тій серії відбувся в п'ятницю, 2-го квітня. В часі його промови в Овальній залі Білого Дому були представники громадськости, але не було пресового корпусу, щоб таким чином підкреслити безпосередність звернення Президента до населення ЗСА. Три проблеми непокоять тепер американських господарників і населення, а ними є: обнижка бюджетових видатків і переводження в життя схвалених уже Конґресом податкових полегш, правдоподібність ненормального бюджетового дефіциту, який може осягнути понад 120 більйонів долярів і великі видатки на зміцнення оборонної системи ЗСА. Бюджетові обмеження получені із зменшенням податків згідно з пляном Президента і його господарських дорадників мали причинитися до пожвавлення господарського життя та вивести країну з теперішнього застою. Одначе це не сталося і власне це є одною з головних причин незадоволення та нарікань. На це Президент заявив: „Зменшення бюджетових видатків і обниження податків на 10 відсотків будуть реальними щойно в червні цього року і тоді властиво почнеться реалізація нашої господарської програми".

Цим Президент пояснив, чому дотепер немає пляновиних ним господарських наслідків його політики. Одначе зразу після його виступу конґресмен Джім Райт, лідер демократичної більшости в Палаті Репрезентантів, заявив: „Зменшення бизнесових податків були ретроактивні до 1-го січня минулого року, значить вони фактично діють рік і три місяці. Одначе вони не принесли бажаних наслідків".

В справі передбачуваного дефіциту державного бюджету в сумі понад 120 більйонів долярів, Президент радив почекати й додав, що він „не має великого довір'я до тих проєктувань висоти дефіциту, тому що є забагато непередбачених випадків в одному й другому напрямі".

В Америці

АДМІНІСТРАЦІЯ президента Роналда Реґена, яка домагається схвалення 4,1 більйона долярів на цивільну оборону, переконана, що добре розпрацьована програма, яка мала б бути здійснена за сім років, може захоронити більшу частину населення З'єднаних Стейтів Америки у випадку нуклеарної атаки. Спеціялісти і речники Пентаґону переконані, що при теперішній технології Америка матиме спроможність довідатись про заплановану атаку принаймні кілька тижнів наперед і Уряд матиме можливість евакувати населення великих міст на провінцію до приготованих схоронищ. Президентський плян передбачає, що Совєтський Союз не атакуватиме великих міст безпосередньо, але вони будуть загрожені тому, що у недалекій віддалі від них розположені велика частина індустрії і мілітарні інсталяції, зокрема летовища, магазини тощо. Речники Адміністрації переконані, що 80 відсотків населення ЗСА можна зберегти від першої атомової атаки, якщо Конґрес поважно поставиться до програми Уряду і виасиґнує відповідні суми для проєктів цивільної оборони.

СЕНАТОР Денієл П. Мойниген, заступник голови Сенатської комісії для справ розвідки, заявив в кінці минулого тижня, що президент Роналд Реґен не повинен був складати заяви про перевагу совєтської нуклеарної зброї і взагалі дискутувати про стратеґію нуклеарної війни, бо такі заяви, на думку сенатора, не тільки підривають довір'я народу до оборонних спроможностей З'єднаних Стейтів Америки, але також викликують недовір'я народу до теперішнього і попередніх урядів, які, мовляв, втікали від дійсности і занедбали такі важливі справи, як оборона ЗСА безпосередньо, і оборона вільного світу посередньо. На думку Мойнигена, головнокомандуючий армією ЗСА, бо таким являється кожночасний Президент, не повинен говорити про перевагу ворогів ЗСА, бо фактично Совєтський Союз такої переваги не має не зважаючи, що він в деяких родах нуклеарної зброї перегнав Америку, натомість він далеко відстає у якості зброї і технічному обладнанні.

ПОНАД 57 ВІДДІЛІВ профспілки автомобільних робітників вже проголосували за прийняттям договору між профспілкою і найбільшою автомобільною компанією Дженерал Моторс. Профспілка, як відомо, погодилася на далекойдучі концесії, одною з яких є зречення від підвишки платень на протяг дії договору, тобто на 37 місяці, що повинно заощадити Дженерал Моторс 2,5 більйона долярів. Очевидно, понад 350,000 робітників, які тепер працюють в компанії і їхні колеґи, що тимчасово втратили працю в автомобільній індустрії і перебувають на безробітті, також багато користають з цього домовлення, бо компанія запевнила їм працю, частинне вирівняння життєвого мінімуму і продовжила виплату безробітним робітникам на 12 місяців.

ВІТРЯНІ БУРІ, зливні дощі, снігові бурі тощо, вбили понад 30 осіб, тисячі осіб були поранені, а матеріяльні шкоди обраховують на сотні мільйонів долярів. Спочатку бурі бушували на далекому і середньому заході ЗСА, а потім „перекочували" на північний схід. В загальному метеорологи занотували 79 торнад, які зокрема нанесли багато шкоди в Тексасі, Огайо і Джорджії, позбавляючи даху над головою кільканадцять тисяч осіб, знищили багато худоби і птиці, поламали електричні і телефонічні стовпи, не говорячи про овочеві дерева, які особливо потерпіли в Тексасі. У місті Ню Йорку і стейті зливні дощі в суботу, 3-го квітня, були причиною багатьох автомобільних випадків, затримки руху підземок і заливу головних підміських шляхів.

СЕКРЕТАР ДЕПАРТАМЕНТУ СКАРБУ Доналд Ріґен заявив, що Адміністрація президента Роналда Реґена не приділятиме в майбутньому фінансової допомоги тим країнам, які практикують в себе соціялістичний спосіб господарювання, чи займаються експериментами в економії. Федеральний Уряд даватиме допомогу недорозвиненим країнам тільки після докладної студії місцевих відносин і взагалі не давати такої допомоги тим країнам, які можуть тимчасово обійтися без підтримки закордонних країн.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Переговори з ворогом

Коли в будь-якому міжнародному конфлікті одна сторона каже „Давайте переговорювати про мирну полагоду конфлікту", то не водиться відповісти „Ні, я з тобою переговорювати не буду". На таку „принципову" негативну відповідь не дозволяє звачайне міжнародне право, традиція міжнародних відносин, ба навіть здоровий розум, який диктує шукати мирної розв'язки суперечки, а не доводити до суперечку до такого ступня, щоб не було іншого виходу, як тільки пролив крови. У даному випадку йдеться про Сальвадор, Нікараґуа, Гондурас, Кубу — про Середню Америку, але насправжнім джерелом конфлікту став російський комуністичний режим, який використовує усі слабі пункти світу, щоб насаджувати там комунізм. Американську поставу супроти комуністичної партизанки в Ель Сальвадорі, що її підтримує Нікараґуа, перепускаючи через свою територію зброю для партизанів, найкраще коротко з'ясував президент Роналд Реґен: „Ми не можемо допустити, щоби на американському континенті в найближчому сусідстві З'єднаних Стейтів постала якась друга Куба". І тому ЗСА заповіли та реалізують активну допомогу леґальному урядові в Ель Сальвадорі та намагаються припинити доплив зброї, яку Куба, діставши її від Москви, перепачковує комуністичним партизанам почерез Нікараґуа.

Коли цей конфлікт загострювався, мехіканський президент Хозе Льопез Портілльйо запропонував своє мирове посередництво. Спершу президент Реґен і державний секретар Гейґ поставились до тієї пропозиції дуже холодно, але згодом ситуація змінилася. Голова хунти, що править Нікараґуа, Данієль Ортеґа, заявив на засіданні Ради Безпеки Об'єднаних Націй, що він готовий негайно приступити до мирових переговорів з Америкою та що він має уповноваження в цій самій справі від опозиційних партизанів в Ель Сальвадорі та від Куби Фіделя Кастро. 104 конґресмени, в тому числі 12 республіканців, зголосили до Реґена меморіял, підтримуючи ідею переговорів, націлених на замирення у Середній Америці. До такої вимоги приєдналася конференція американських католицьких єпископів. Щоб Америка погодилася на ведення переговорів — натискають найважливіші для Америки західні союзники — Франція і Західня Німеччина. Коли вислідн всіх опитових професійних аґенцій виявляють зменшення популярности Роналда Реґена, безумовно під впливом посиленої компанії Москви і всієї американської демократичної лівиці, і коли найбільшою турботою Президента є перевести через Конґрес свій проєкт бюджету, хоч би у компромісовій зміненій формі, то годі було стояти далі на становищі — „ні, переговорів із ворогами ЗСА не будемо вести". Треба припускати, що однаково прокомуністичний режим у Нікараґуа, як і комуністичні партизани в Ель Сальвадорі прийшли до переконання, що американська великодержава таки має змогу зламати їхній спротив та, може, й довести до зміни режиму в Нікараґуа. Треба здогадуватися, що й кубинський Фідель Кастро, мабуть, рішив не провокувати Америки до нової спроби скинути його режим.

Тому Роналд Реґен погодився „переговорювати без ненависти". Державний секретар Гейґ краще уточнив становище Уряду: Америка готова до переговорів про замирення в Середній Америці, в обширі Караїбського моря, коби тільки ті переговори не довели до участи комуністів у тамошніх країнах, де вони, комуністи, не можуть дійти до влади шляхом демократичних виборів чи терористичною партизанкою. Це власне найбільша небезпека переговорів з комуністичним ворогом вільного світу. Всі дотеперішні історичні прецеденти доказали, що як тільки в коаліційному уряді будь-котрої країни засядуть комуністи — вони пруть до опанування цілого уряду, цілого державного апарату. І коли теперішній соціял-демократичний президент Франції Міттеран прийняв до свого уряду чотирьох комуністів, то компартія Франції розгорнула таку акцію по всій Франції, що спровокувала реакцію — раптово зросли там впливи консерватистів, правих деґолістів...

Але відмовлятися від переговорів не можна, хоч би тільки тому, щоб доказати, що Америка прагне замирення та не хоче тільки, щоб деструктивні ліві елементи дістали вплив на керму країн Середньої Америки, бо тоді ситуація не покращає, а ще більше загостриться. Асистент державного секретаря Томас Ендерс має стрінутися в квітні ц. р. в Мехіко Сіті з міністром закордонних справ Нікараґуа Міґуелем Д'Еското і віцепрезидентом Куби Карльосом Родріґесом. Американський уряд обережний — хоче спершу перевірити, чи існують якісь реальні шанси замирення, такого, щоб воно не стало капітуляцією перед комуністами. Реґен і Гейґ на капітуляцію не підуть.

Анатоль Камінський

ЧИ НОВИЙ РОМАНОВ НА КРЕМЛІВСЬКОМУ ОВИДІ?

II

І в той час, коли західня совєтологія і преса перемелює на всі способи шанси „двійки та їхніх колеґ і фасцинується пікантними історіями із кремлівських закуліс, чомусь недоглянуто і не оцінено як слід деяких інших явищ і подій, які постачають ще додаткові, дуже важливі виміри і проєкції у цій, без сумніву, великій розгрі історичного значення.

Ще 19-го грудня 1981 року, якраз у 75-ліття Брежнєва, в ленінградському літературному журналі „Аврора", на 75-ій сторінці, появилася „Ювілейна промова", що її всі оцінили як виразну сатиру на Брежнєва і його властвування. У цій, властиво, прощальній промові на панахиді „знаменитого священика", який, як показується, вкінці ще живе, оповідач вихвалює без міри, небуденні прикмети і осяги „помершого", від яких, а точніше від його власної промови, у нього самого серце заливається безмежним захопленням і радістю... Щоправда, ця безпечна радість виказується вкінці передчасною, бо „знаменний письменник" ще не захотів вмирати (помилково „умертвила його донька), але автор все ж таки надіється, що йому вже не прийдеться довго чекати на смерть письменника, який „нас не розчарує". „Ми ж всі так міцно в нього віримо. Тож сподіваймось, що він скоро закінчить і це своє діло, що він його тепер держить в своїх руках і порадує вже можливо скоро наші серця". Камуфляж „знаменного письменника" є тут, очевидно, не припадковим, як і інші „намйоки". Чейже вже від довшого часу совєтська преса трубить про те, що Брежнєва віддавна всі вважають „найбільш почитним автором на земній планеті"... А назагал, все це було шите досить грубими нитками і нічого дивного, що, — як писав Джон Ф. Бернс в „Ню Йорк Таймсі" з 8-го лютого ц. р. — по деякому часі грудневі примірники „Аврори" почали зникати з бібліотек у Москві і Ленінґраді.

Виникає питання, чи могла того роду наглядна сатира на Брежнєва появитися в „Аврорі" без відома, чи і дозволу 1-го секретаря Ленінґрадського обкому і члена Політбюра А. В. Романова? Ледве. Згідно з деякими познаками і твердженнями новоприбулих ленінґрадців, треба радше припускати, що „Ювілейна промова" могла бути навіть інспірована самим Романовим. Між іншим, ще в 1978-79 роках говорили в Ленінґраді і поза Ленінґрадом, що він готується на наслідника Брежнєва, що й мало в цьому часі попсувати дещо його відносини з „дніпропетровською мафією" в Кремлі і з Сусловим. Зрештою, останній мав недолюблювати вже й раніше Романова, перш усього, за його ароґантність, зарозумілість і помпезність, які йшли на нерви старому Суслову, а які так личили до царського прізвища ленінґрадського боса.

Не таємниця, що Романов — надзвичайно амбітна, гонорова, сильна і деспотично-вольова людина, жаждуча безмежної влади, почестей і привілеїв. Його характер прирівнює дехто до Миколи І-го, але його виробленість і політичну софістикованість — радше до Кірова. У ленінґрадському партійному, адміністративному і господарському апаратах всі його бояться. Щоб продемонструвати свою всевладність, він може з легкої руки, з будь-якої причини, чи звичайної примхи, викинути будь-кого з праці, чи посту. Взагалі Романов веде себе як всевладний самодержець. У 1979 році він перевів масову чистку „тунеядців" у Ленінґраді, що її означено було кодом „Трутень". Тюрму „Крести" завалено було „паразитами", зорганізовано ряд „показових процесів", що з них деякі теж демонструвались на телебаченні; тисячі невинних людей виселено з Ленінґраду.

Помпезність Романова часто прибирає мірку кумедности. Так на працю він їде звичайно в почоті десяток, або й більше авт, або в асисті мотоциклістів. Ленінґрадці розповідають, що в час, коли він проїжджає однією із площ, тут завжди чекає на нього начальник міської міліції в ранзі генерала, який завзято салютує, поки не переїде весь почот.

Політично — Романов — скрайній російський шовініст, який не боїться, наприклад, одверто підтримувати т. зв. руситів. Вручаючи орден відомому руситському письменникові Федорові Абрамову, він у свій час заявив, що „я особливо радий вручити вам цей орден в радісний для кожної справжньої російської людини день Святої Пасхи". Він приказав був теж, наприклад, демонструвати в ленінґрадському телебаченні фільм, присвячений руситському мистцеві Глазунову. Одночасно у нього просто зоологічний антисемітизм: про відомого єврейського актора Юрського, він публічно, якомусь функціонареві з відділу

(Закінчення на стор. 4)

Олександер Татомир

АНГЛОМОВНА УКРАЇНІСТИКА

II

Його праці є в перекладі на дев'ять мов у 12-ти країнах світу. Довший час він перебував в Европі як кореспондент.

На 169-ій сторінці автор стверджує, що однією із найбільших помилок Гітлера було те, що він злегковажив українську проблему: „На півдні (Совєтського Союзу) незалежно думаючі українці, довший час пригнічені залізним п'ястуком Сталіна, сльозами радости вітали німецьких наїзників. Сотні тисяч із них здавалися в полон з вірою, що Гітлер іде як визволитель. І тут фюрер зробив одну із найбільше колосальних помилок у своїй кар'єрі. Замість ґарантувати українцям союз з виявами справедливого відношення, він багато із них убив, а решту поневолив. Остовпілим і пониженим українцям залишилося тільки об'єднано боротися за свою рідну землю".

Александер Верт

„Russia at War" by Alexander Werth, E. P. Dutton Co. Inc., New York 1964, 1100 pages.

Верт під час Другої світової війни був у Росії, а під час офензиви Конєва в 1944 році затримався десять днів в Україні. Працював як кореспондент „Сандей Таймс" і коментатор ББС. Особисто знав Молотова, Вишинського, Жукова, Соколовського й інших.

У своїй об'ємистій, але, якщо мова про українців, мало об'єктивній книзі, Верт широко розписується про плян Гітлера створити „Велику Україну" та про реакцію на те Заходу і Сходу. Англія та Франція зраділи, що Гітлер замість загрожувати їм, звертає увагу на Совєтський Союз, де може забезпечити Німеччині „Лєбенсравм". У підтримці цього пляну англійці, французи, а навіть і деякі американці розвинули ожилену пресову кампанію, яка викликала справжню паніку серед московських верховодів. Вони з поспіхом почали реаґувати: спершу Хрущов у своїй промові з нагоди відкриття пам'ятника Шевченка в Києві 1939 року апелював до совєтського патріотизму та закликав до оборони кордонів перед можливою фашистською атакою. А згодом Сталін жалівся, що „Захід хоче порізнити Німеччину зі Совєтським Союзом та майже ґратулював Гітлерові, що він досі не послухав Заходу й не зробив аґресії на УССР, щоб відірвати Україну".

Джералд Райтлінджер

„The Final Solution" — by Gerald Reitlinger, Thomas Josepof, New York 1968, 661 pages.

Райтлінджер — англієць, історик, автор кількох більших праць. У повищій книзі пише про нацистський плян знищення усього жидівського населення в Европі. Він згадує, що 12-го вересня 1939 року Рібентроп накреслив плян створення з Галичини окремої незалежної держави за згодою росіян.

На 242-ій сторінці каже, що українські націоналісти Львова були невдоволені, що їх в 1939-41 роках прилучено до Совєтської Республіки. Вже в травні 1940 року вивезено зі Львова українських і польських громадських діячів у Південний Сибір. Як тільки німці перейшли кордон, росіяни поарештували багато українців... Згідно з німецьким рапортом, тоді ув'язнено від 3-4,000 осіб. 25-го вересня, коли совєти відкрито приготовлялися до відходу, зроблено спробу звільнити ув'язнених з Казимирської та Лонцької тюрми. Але росіяни постріляли всіх і в панічній втечі не вспіли скрити тіл помордованих. „Згодом між приловленими спричинниками масакри по тюрмах ідентифіковано 73 члени НКВД та 40 їхніх помічників як жидів. Автор на основі книжки з фантастичними інсинуаціями п. з. „Ін сирч оф де лост піпл" Йосифа Тененбавма, виданої 1949 року в Ню Йорку, пише про влаштований німцями та місцевим населенням відплатний погром жидів у Львові. Але водночас він підкреслює, що „Архиєпископ Шептицький, Митрополит уніятської Церкви в Галичині був приятелем жидів".

„Німецька Служба Безпеки недовіряла українцям і арештувала Бандеру та багато інших з батальйону 'Нахтіґаль' й вивезла їх до концтабору в Саксенгавзені".

Роберт Кайзер

„Russia" — by Robert Keiser, The Book Press, New York 1976, 500 pages.

Кайзер — це здібний журналіст і тонкий аналітик совєтської системи. Він два роки був шефом пресового бюра в Москві. Написав дві більші історичні праці. Тепер є співредактором щоденника „Вашінґтон Пост".

Він стверджує, що індустрія, наука та технологія УССР є так далеко позаду заавансованого Заходу, що важко проїхати ту країну добрими шляхами.

На 409-ій сторінці автор пише: „Зріст націоналізму в совєтських неросійських републіках, мабуть, більше тривожить Москву, як усі інші вияви спротиву, бо він не обмежений тільки до інтелектуальної еліти. Українці всіх прошарків, від найскромнішого селянина до найбільше едукованого професора — пронизані духом українського націоналізму, який у випадку загострених конфліктів може заманіфестувати себе значним спротивом. Придушення льокальної культури веде до об'єднання місцевої інтеліґенції, дослівно в кожній неросійській республіці, та створює поділ на „ми і вони", який є крайньо небезпечний для центральної влади."

Святослав Караванський

Дружня бесіда

ПИТАННЯ: Яку газетну новину про українське життя 1981 року ви хотіли б прокоментувати?

ВІДПОВІДЬ: Дуже варто спинитися на ініціятиві члена провінційного парляменту Онтаріо (Канада) — Юрія Шимка. Юрій Шимко пропонує канадській поштовій службі припинити доставляти поштою „Вісті з України" — видаваний совєтськими каґебістами наклепницький листок, спрямований проти українців у вільному світі, як і проти всіх, хто викриває заграбницьку та народожерську політику Москви. Видавана розвідчою службою СССР і на терені СССР газета бере на себе безпрецедентну повинність втручатися до внутрішніх канадських справ.

Юрій Шимко проілюстрував останнє твердження на прикладі статтей, що з'явилися у „Вістях з України" про нього. Ці статті сповнені брехливих наклепницьких вигадок. Московській розвідчій службі ніяк не до вподоби, що український патріот може стати членом федерального парляменту Канади і розвідка через свою підлу газету почала кампанію проти Шимка.

Відомо, що ця газета якраз і спеціялізується на обріхуванні та компромітації українців у вільному світі. На щирих українців вилито тони бруду й наклепів. Така „культурна" діяльність „Вістей з України" свідчить, що вона є однією з ланок погромницької політики Москви щодо українців.

Дуже правильно зробив КУК, який на своїй щорічній конференції в Едмонтоні 27-го листопада 1981 року ухвалив підтримати заходи Ю. Шимка у цій справі. Бо це справа, що стосується усіх українців, усіх українських організацій. А втім не тільки українців. Чому, справді, совєтські каґебісти, які придушують будь-які спроби правдивих висловлювань у СССР, мають право ширити брехню та наклепи у вільному світі? Іншими словами, чому найлютіші вороги демократії та свободи користуються свободами вільного світу, щоб дезінформувати людність, провадять ідеологічне поневолення вільного світу. Таке ідеологічне поневолення — це прелюдія до наступного фізичного поневолення, про що мріє Кремль.

Хотілося б, щоб і американські українці через свої централі зробили відповідні кроки для припинення провокативної діяльности КҐБ і в ЗСА. Мені здається, що такі кроки у десять разів важливіші для української громади, ніж сварня за портфелі, яка відвертає сили та енерґію українців від першочергових громадських та антиколонізаторських справ.

Було б дуже до речі почути про підтримку ініціятиви Ю. Шимка і в Канаді, і в ЗСА, як рівно ж і в інших країнах, куди сягає отруйне жало московської розвідки. На мою думку, дуже на часі було б звернення до президента Р. Реґена із закликом спинити потік дезінформативних наклепницьких матеріялів, що їх ширить КҐБ. Це цілком вмотивовано можна включити до санкцій проти СССР у зв'язку з польськими подіями.

Михайло Кучер

Як Москва готує комуністичні кадри

Творці большевицької Жовтневої революції Ленін і Сталін — ніколи не розглядали її як національну подію і самоціль. Сталін свого часу писав: „Перемоґа соціялізму в одній країні не є щось остаточного. Переможна революція є тільки засобом і допомогою для перемоги пролетаріяту всюди на земній кулі".

Згідно з тоєю думкою, Москва створила і утримувала Комінтерн. На VIII з'їзді партії 1919 року було вирішено: російська комуністична партія всіми силами і засобами буде боротись за здійснення великих завдань III Інтернаціоналу (Комінтерну) і наказує ЦК дати міцну всесторонню підтримку організації і діяльності III Інтернаціоналу.

У зв'язку з тим у Москві створено чотири комуністичні школи для вишколу чужоземних комуністичних кадрів.

В році 1921 з наказу Сталіна створено Комуністичний універсал працюючих Сходу імени Сталіна з двома відділами для комуністів Совєтського Союзу і для чужоземних комуністів Африки та Азії.

Того ж 1921 року було створено Комуністичний університет національних меншин Заходу для комуністів Польщі, Чехо-Словаччини і балканських країн.

В році 1925 постав університет ім. Сун Ят-сена для корейців, індокитайців і головним чином для китайців. У тому університеті вчились сини Чан Кай-ші.

У 30-их роках існували міжнародні ленінські курси. Час навчання — рік для вищого кадрового складу компартій головних країн Заходу. Усі ці школи були в Москві. Їх слухачі мали більші привілеї як студенти з СССР.

В університеті народів Сходу було більше як десять різних груп слухачів з колоніяльних і залежних країн. Завдання університе-

(Закінчення на стор. 4)

Омелян Пріцак

НАПЕРЕДОДНІ ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИСТИЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ

(Доповідь у 25-ті роковини ФКУ на конференції у Маямі 13-го березня 1982).

II

Єдиний опір, який дасть змогу українству закріпити себе — це є зміцнення теорії українства, зміцнення й творення атрактивности для українства, такої атрактивности, яка буде виходити поза нас, поза Україну та притягатиме й неукраїнців. І тут, над тим треба ретельно працювати. Це значить так само, як ми хочемо, наприклад, зробити атрактивним таке чи інше підприємство — ми стараємося притягнути до того підприємства найбільш талановитих, молодих людей. Бо підприємство буде існувати тільки тоді, коли вже тепер при самому його заснуванні думається про тих, хто буде його переймати. Так усі великі культурні традиції передавалися. Це власне естафети, на яких ми в Гарварді почали свою будову, а саме: ми мусимо старатися про те, що Україна вимагає — дару крови, дару крови в тому, що найкращі наші діти, найбільш здібні повинні займатися українськими студіями. Тоді українські студії будуть на найвищому рівні.

На нещастя, воно досі ще не так. То якраз минуле тисячоліття залишило такі сліди. Батьки, для яких Україна на всіх „академіях" є дуже велика, якщо йдеться про те, щоб Україні присвятити найдорожче, свою дитину — вони до цього не дійдуть. Вони воліють, щоб дитина студіювала право чи якісь інші дисципліни. Тільки тоді, коли дитина не має ніяких виглядів робити іншу кар'єру, тоді посилають студіювати українські дисципліни. Ми не можемо на цьому будувати українських дисциплін.

І тут я ще раз підкреслюю: зрозуміння тієї справи тепер, на протязі цього другого тисячоліття повинно і мусить стати честю, гордістю і прагненням кожної української сім'ї. Якщо в них є якийсь талант, цей талант мусить бути скерований в українознавчі дисципліни. Бо українознавчі дисципліни, якщо будуть їх репрезентувати люди друго-третьо-четверторядні — краще хай би не існували.

Ще один дуже важливий аспект. Якщо ми хочемо й думаємо про майбутнє України, нам цю Україну треба не тільки зберегти але й — здобути. А здобути можна тільки в цей спосіб, як здобували всі народи, що творили велике нове, включно хоч би в наших часах — Ізраїль. Нам треба, в першу чергу, творячи надзвичайно високі культурні цінності бути атрактивними якраз для українців в Україні та в цей спосіб підтримувати українську гордість. А з другого боку ми мусимо виявити українську експансію — експансію українського генія. Українська проблема стане міжнародною тільки тоді, коли в усіх важливіших центрах світу будуть українські студії. А ці українські студії повинно творити не українське поселення, але місцева еліта. Тоді вони будуть мати справжнє значення. У тому другому тисячолітті — чи радше вже на його початку, — ми повинні працювати якраз у тому напрямі.

Для всіх тих починів потрібні є ресурси. Але ресурси — це є другорядна справа. Найважливіше — це ідея і люди, що вірять у цю ідею. Ресурси найдуться. І я думаю, я вірю, що саме на початку другого тисячоліття ми будемо міряти наше відношення до України готовістю принести теж грошові пожертви. І з ними треба дуже обережно господарювати на принципі: найважливіша справа має першенство. Навіть найбагатші нації не можуть собі дати ради, якщо вони всі справи трактують нарівно.

Як уже підкреслено, перше — це є дар крови, цебто найбільш талановитих, молодих людей посилати на українські студії. Друге — творити ресурси, бо без того далеко не можна дійти. Але третє, не менш важливе — брати активну участь у цьому процесі творення і збагачення українських дисциплін. Що я маю на увазі? Отож, якщо Україна є для нас справді важна й українські справи вартовиті, то нам треба запізнаватися з новими даними, з свіжими дослідами науки про Україну. Самозрозуміло, що не кожний може бути спеціялістом українських дисциплін, проте кожний повинен хоч старатися якось до деякої міри бути в курсі справ, або хоч трохи привчити своє, що так скажу, вухо до тих звуків, які українська наука подає. Від культурної людини вимагається й очікується, що вона має якесь відношення, наприклад, до симфонічної музики. Я мушу признатися, що коли вперше хлопцем почув симфонічну музику, вона мені не подобалася, мені тоді краще підходила — народна пісня або якісь тоді модні мелодії. Бо треба, щоб найшлась нагода звернути увагу, що існує світ, який вартий, щоб, його відкрити, який є якраз світом тієї вищої музики. Прослухавши раз-другий-третій, перемігши труднощі людина починає розуміти цю вищу музику, а згодом не тільки розуміти, але й за нею тужити. Так само ніхто не може вимагати, щоб кожний, взявши в руки якусь серйозну наукову працю — чи з українського мовознавства, чи з української історії чи з української літератури, студіював її, як то кажуть, від дошки до дошки. Все таки ми повинні ці книжки брати до руки та старатися спочатку прочитати може один розділ, пізніше другий раз ще раз прочитати і я не маю найменшого сумніву, що врешті дійде до того, що в тому читанні можна буде навіть найти насолоду.

При всій вашій жертвенності я не хотів би щоб українські дисципліни стали якимись староєгипетськими дисциплінами, які є цікаві й важливі лише для спеціялістів. Такі твори видають, вони йдуть до бібліотек і приходять до рук, я ще раз підкреслюю, того, хто втаємничений у різні гієрогліфи й т. п.

Україна, я хочу вірити, є ще жива. І ці, які несуть із собою Україну, повинні все таки цікавитися, займатися тим, що українські вчені роблять. Це дає також для нас стимул до праці. Не раз такий науковець працює днями й ночами над якимись проблемами, всього собі відмовляючи. Часом така праця вимагає 10, 15 й більше років, але як часто вона не доходить до читача...

Як керівник наукової установи маю нагоду стрічати різні випадки. Від нас вимагається, щоб ми видавали. Щоб видати книжку, потрібно, щоб її хтось написав. Щоб її хтось написав, треба мати гроші, щоб людина могла зайнятися тією науковою працею, бож вона крім того, що науково працює, мусить також ще їсти, мусить десь мешкати і це вимагає грошей. Коли вже науковий співробітник забезпечений та книжка чи рукопис книжки вже написаний, виникає нова проблема — найти кошти на видання. Добре, що в нас ще находяться меценати і книжку

(Продовження на ст. 4)

СТАТИСТИЧНЕ БЮРО Департаменту праці підтвердило зріст безробіття на 9 відсотків, повідомляючи при тому, що 9,9 мільйона американців втратили працю. У порівнянні з місяцем лютим, безробіття зросло на 0,2 відсотка. Такого рівня безробіття не було в ЗСА від 1974 року. Безробітні поділяються на такі категорії: дорослі чоловіки і жінки становлять майже однакову кількість по 0,3 відсотка, серед негритянського населення безробіття зросло аж на 0,7 відсотка, а серед населення з латиноамериканських країн на 0,1 відсотка. Найбільший відсоток безробіття є серед неповнолітніх негритян — 3,7 відсотка, тоді коли серед білих малолітніх не помічається взагалі зросту, або цей зріст навіть не сягає одного відсотка.

Привіт ФКУ маямському Відділові СУА

Кеймбридж, Масс. (ФКУ) — 17-ий Відділ Союзу Українок Америки святкував своє 30-річчя 21-го березня ц.р., влаштувавши гостину з цікавою бадьорою програмою.

На гостині була теж чисельна репрезентація від Головної Екзекутиви ФКУ та від Управи місцевого комітету ФКУ. Привіт виголосив Богдан Тарнавський, екзекутивний містоголова ФКУ. Він сказав:

„Скласти привіт з нагоди цього святкування є неможливо без глибшого зворушення. Привіт ініціяторкам та організаторкам цієї милої імпрези. Привіт усім членкам маямського Відділу СУА з нагоди 30-ліття його многогранної, завжди жвавої діяльности. Привіт українським жінкам, як вислів пошани та поклін жінці, якої роля є багато значніша в кожноденному житті від сили монархів, полководців вчених, політиків та інших верховодів. Гідність жінки піднята майже до містерійних висот християнською доктриною при виразному благословенні самого Спасителя—Ісуса Христа. Жінка—датель фізичного життя людини та відтак вирішний чинник формування духового життя своєї дитини.

Привіт і поклін Відділові СУА в Маямі від усіх співробітників та прихильників Українського Гарварду. Не звичайному Відділові, а винятковому, який вмів і вміє відчутно спостерегти першорядні завдання.

Інституція, подібно як людина, може прожити змістовне, повне, доброякісне життя, або знівечити його в безділлі, апатії, вигідництві та самолюбстві. Буває людина, яка поза порогом своєї хати нічого не бачить і не старається включитись у шляхетні громадські кола співжиття та спільних творчих зусиль.

Такій людині важливе лише те, що особисто до неї відноситься, до її вигоди, до її вегетативного, а не удухотвореного буття. Так й інституція може існувати лише на те, щоб існувати. Переводити сходини, попивати чайок, сперечатись, критикувати і не спостерігати бігу визиваючих подій, які мчать попри них і, не повертаючись, пропадають з втратою нагод зробити добро для свого народу.

Вміти відчути болі і радість, лихо й щастя, недомагання та спроможності, потреби та можливості, вміти відчути ритм серця цілої нації—це перший ступінь досконалої любови, яка, зміцнюючи, стає всебічною, яка запрошує діяти, працювати. Діяти разумно, чесно, постійно.

Таку любов ми доглянули в членок Відділу СУА в Маямі, які вміють бачити далі від власного порогу, ширше поза вікно вужчих, місцевих, часто дрібних інтересів, глибше, беручи до уваги не лише теперішність, але й майбутне.

Відділ СУА в Майямі— подивугідний, гостинний, працьовитий. Цей Відділ— визначний меценат Фонду Катедр Українознавства. Меценат своїм трудом, жертвенністю, конкретною підтримкою Гарвардського Центру Українських Студій.

Союзянки, а з ними і вся українська громадськість Маямі та його околиць швидко зрозуміли, що Український Гарвард, дбаючи про творчий розвиток української та втішаючись небувалими досягненнями, потребує постійної прихильности та підтримки кожної українки та українця.

Маямський Відділ СУА— це Відділ Еви Сташків, Галини Опир, Ірени Ракуш, Вероніки Цегельської, Соні Микитки, Люби Маринюк і всіх достойних пань, багато з них меценаток ФКУ, які своєю охотою, працею та завзяттям у великій мірі оживляють суспільно-громадське життя та дають приклад для того, як треба служити інтересам батьківщини

В 30-ліття цього Відділу, співтворця Українського Осередку в Гарвардському університеті, уклонившись низенько, кличу із щирого серця: дякуємо вам, жінки! Дякуємо вам за все вчинене добро. Многих, щасливих і погідних вам літ. Нехай Всевишній Господь благословить вас, ваші родини, ваш Відділ і вашу громаду!"

На голову Округи...

(Закінчення зі стор. 1)

відомо, що ми маємо документи з попередньої Конвенції УНСоюзу, яка відбулася в 1925 році. Він сказав теж, що Меценас Андрусів буде старатися, щоби в той час, як буде Конвенція, проголосити „Український тиждень" в Рочестері, Н.Й.

Любомир Білик заявив, що книжка майже готова і звернувся до головного предсідника д-ра І.Флиса з запитом, чи ми можемо фільмувати Конвенцію? На це головний предсідник відповів, що ми маємо свого фільмового продуцента, який цю функцію виконає.

З Імпрезової комісії забрав слово Роман Чорнобіль, кажучи, що програма майже готова і що оплата мистецьких сил буде коштувати до двох тисяч долярів. Петро Лещишин заявив, що з місцевих то буде хор, Пласт, СУМ, а щодо позамісцевих, то є деякі розходження думок, які треба ще узгіднити.

Далі голова апелював до Відділів, щоб давали оголошення і збирали „бустер" до Конвенційної книжки.

Не було звіту від Пресової і Імпрезової комісій. Від Привітальної комісії, забирав слово Людвік Бах, який говорив про пляни показати делегатам церкви, Кодак Зірокс та інші цікаві речі.

Теодор Кубарич повідомив, що далі лишається у Фінансовій комісії.

Головний предсідник д-р Іван Флис, забираючи слово, передав привіт присутнім від Головної Екзекутиви УНСоюзу, відтак детально представив фінансовий стан, тобто видатки і прибутки, і стан загального майна УНС; рух членів: скільки зорганізовано, яка кількість відійшла, сума виплаченої дивіденди. Була згадана справа щоденника „Свобода" і сума, яку Союз асиґнує на її видання; справа Української Будівлі в Джерзі Сити, що в ній вже всі поверхи винайняті.

Головний предсідник особливо наголосив справу найважливішу, на якій опирається УНСоюз а саме — справу організування членства. До людей треба іти; і наша Округа замало дала членів. Щодо Конвенційних комісій, то вони працюють дуже добре. На Конвенції має бути віцепрезидент Джордж Буш, і йде підготовка, щоб просити високопоставлених інших осіб.

Голова Округи подякував за змістовну та інформативну доповідь д-рові І. Флисові, після чого відбулися запити і дискусія, в яких брали участь: Константин Шевчук, Олександер Скібіцький, Євген Кулик, Людвік Бах, Петро Лещишин, Павло Прокопенко, Теодор Кубарич. Всім запитуючим давали відповідь д-р І.Флис і В.Гавриляк.

Після цього голова В.Гавриляк попросив на перекуску, яку приготовили вміло пані союзянки на чолі з Мері Свиридою.

Під час перекуски ще довго всі обмінювалися думками і заввагами відносно союзової праці та Конвенції.

М. Голодик повернувся...

(Закінчення зі стор. 1)

Церква Св. Покрови, яку розмалював М. Голодик.

ке бурхливе й розлоге українське мистецьке життя і вдосталь можливостей для виявів творчої фантазії".

Розповів маєстро про світанки свого творчого життя і хлібонасущного будення в З'єднаних Стейтах: „Спочатку працював у відливарнях 'Модерн Арт' в Асторії, Н.Й. Згодом співпрацював з мистцем С.Гординським. Поступово почав діставати замовлення від різних американських фірм релігійного мистецтва, головним чином у скульптурі. Потім— замовлення з близької моєму серцю релігійної тематики—дістав замовлення від декількох українських храмів, між ними—розмалював українську православну церкву св. Андрія Первозваного у Бостоні, Масс., та католицьку св. Миколая у Пассейку, Н.Дж."

Незадовго після приїзду до Ню Йорку, заслужив мистець признання професійної критики. Перша виставка його праць, спонзорована генеральним консулом Арґентини, відбулася в Ракафеллер Плаза. За свої скульптури Голодик дістав кілька професійних нагород, між ними—„Президент'с аворд" від мистецького товариства „Одубон Артістс" а від „Ордену Великого Заходу" йому надано чин „офіцера естетитки'".

У недалекому майбутньому, „подолавши свої фінансові труднощі",—як він висловився,—маєстро М. Голодик підшукуватиме відповідне помешкання для студії, щоб приготувати закінчення скульптур з української тематики для індивідуальної виставки.

„Та це у майбутньому, а тепер я хочу відновити контакти з українськими церковними чинниками, які потребують релігійно-мистецького оформлення своїх храмів".

Замість квітів на могилу

бл. п. Марії Клюфас

зложили на ПАТРІЯРХАЛЬНЕ Т-во СВ. СОФІЇ

по 25.00 дол.:

1. д-р Г. і Л. Бурбело
2. д-р Т. і І. Ганушевські
3. д-р Іван Дідюк
4. д-р Ярослав і Н. Коропеї
5. д-р Богдан і Т. Кузьми
6. мґр. А. і А. Юзьв'яки
7. д-р Михайло Яцух

та на СЕМІНАРІЮ СВ. СОФІЇ в Бавнд Бруку, Н. Дж.

8. д-р Є. і М. Веремчуки

Замість квітів на могилу

бл. п. д-ра ЮРІЯ ГОРОДИЛОВСЬКОГО

складає 25.00 долярів на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД.

Оля БІЛАС-БУНЕЦЬКА

•

Опечаленій Дружині Орисі, Доням та Родині висловлюю щирі співчуття.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, дня 22-го грудня 1981 року відійшов у Вічність

наш Найдорожчий

БРАТ, ШВАҐЕР І КУЗИН

бл. п.

інж. ЮЛІЯН ФРИЗ

і був похований дня 26-го грудня 1981 року на цвинтарі Святого Духа, Гамптонбурґ, Ню Йорк.

Цією дорогою висловлюємо нашу щиру подяку нашим Приятелям, Знайомим і Родині за численну участь в Панахиді і похоронних відправах та відпровадженні Покійного на Вічний Спочинок.

Щира велика подяка належиться о. Себастіянові Шевчукові, парохові церкви св. Юра за відправлення Панахиди та Співаної Служби Божої, та за прощальні слова виголошені в церкві під час Святої Літургії та за участь в похоронних відправах та за теплі слова виголошені на тризні.

Сердечно дякуємо Членам церковного хору ім. Митрополита Шептицького та його диригентові маєстрові Андрієві Добрянському. Як рівнож дякуємо диригентові Хоминові за гарний спів під час Служби Божої.

Дуже дякуємо Членам УОВФ за прощання бл. п. інж. Юліяна Фриза з національним прапором.

Глибока вдячність особам, які прощали в останнє бл. п. Юліяна на Панахиді: від Товариства Українських Інженерів Америки інж. Ігор Кмета. Покійний був членом цього Т-ва від 1950 року. Від церковного хору ім. Митрополита Шептицького інж. Лев Мацак, де Покійний був членом від заснування. Від Товариства Теребовлян д-р Василь Палідвор. Покійний Юліян був членом цього Товариства. Від УОВФ промовляв інж. Богдан Качор, який представив особу Покійного правдивим щирим українським патріотом. Покійний Юліян все попирав думку УОВФ.

На Служби Божі зложили:

Родина Бурачок	Родина Копчинських
" Буряковець	" Криса
" Вітенко	" Курочка
" Гавронський	" Мачой
" Голіят	" Меник
" Головацький	" Ничай
" Гуда С.	" Латиник
" Гуда Р.	" Ройовський А.
" Ґловяк	" Ройовський М.
" ЕнҐлят	" Ройовські
" Дацків	" Стахів
" Де-Байло	" Стасюк Л.
" Де-Брізі	" Яроцкі
" Карля	" Жачка М.

Сердечна подяка Всім за квіти і спеціяльна подяка всім Співробітникам, які відвідали тіло бл. п. Юліяна та прислали квіти.

Спеціяльна подяка всім Промовцям на Жалобних Сходинах в 40-ий День Смерти, а саме: мґр. Іванові Базаркові, інж. Михайлові Ількові, інж. Базилевському, інж. Левові Мащакові, мґр. Ярославові Савці, інж. Михайлові Шпонтакові, мґр. Іванові Винникові, інж. Пінковському, інж. Евгенові Івашкові, інж. Богданові Качорові, п. Корнелеві Василикові та п. Марії Савчак.

В довід любови брата бл. п. Юліяна, я Володимир особисто жертвую в пам'ять бл. п. Юліяна Фриза на церкву, товариства та на організації:

на церкву св. Юра
на СКВУ
на Об'єднаний Комітет
на УККА
на Дім УОВФ
на АБН — Український Відділ
на ОЖ ОЧСУ — Відділ Ню Йорк
на ООЧСУ — 2-ий Відділ
на Хор СУМА — „Жайворонки"
на Хор ім. Митрополита Шептицького
на Оселю СУМА — на басейн
на Український Католицький Семінар в Ґлен Кові
на Український Католицький Семінар в Стенфорді
на Український Технологічний Інститут
на Товариство Українських Інженерів Америки
на Радіопрограму церкви св. Юра
на Служби Божі до Риму
на Головний Комітет Т-ва „Теребовлян"
на Комітет Школи св. Юра
на „Шлях Перемоги" (Пресовий Фонд)
на Фонд Оборони (Волі)
на Товариство бувших Вояків УПА

Пожертви на всі цілі виносили ОДИНАДЦЯТЬ ТИСЯЧ ДОЛЯРІВ.

Вдячні —

ВОЛОДИМИР ФРИЗ з РОДИНОЮ

Замість квітів на свіжу могилу Дорогого нам

бл. п. д-ра мед. ІВАНА ЖОВНІРОВИЧА

зложили на ЦЕРКВУ СВ. ЙОСАФАТА в Рочестері, Н. Й.:

Ольга Жовнірович, братова	$50.00
Степанія Шеремета, кузинка	50.00
Христина Жовнірович-Бузан	25.00
Разом	$125.00

•

Дружині і Доньці з Родиною, висловлюємо наше щире співчуття.

У ДВАДЦЯТЬ ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

ОЛЬГИ ШУСТ

яка відійшла у Вічність 9-го квітня 1959 року

відправиться

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в п'ятницю, 9-го квітня 1982 р., о год. 6:30 ранку в церкві св. Юра в Ню Йорку, Н. Й.

Про молитви просить —

син — ВАСИЛЬ ШУСТ

У ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

нашої Найдорожчої і Незабутньої

МАМИ, БАБУНІ І ПРАБАБЦІ

бл. п.

КОРНЕЛІ з ЛУЖЕЦЬКИХ КУЗЬМАК

відправиться

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

дня 16-го квітня 1982 року, о год. 7:30 рано в церкві св. Константина в Міннеаполісі, Мінн.

Просимо ласкаво Родину, Друзів і Знайомих згадати у своїх молитвах Покійну.

Дочка — МИРОСЛАВА ПЕТРИШАК з мужем ТАДЕЄМ
Дочка — ВОЛОДИМИРА НАГОРНЯК
Внучка — МИРОСЛАВА ГРАБ з мужем і дітьми

Напередодні...

(Закінчення зі стор. 2)

можна навіть видати. Тоді 300,400 чи скільки там примірників розсилається до найкращих бібліотек світу, й вони туди доходять. Натомість у загальному балансі показується, що на всіх українців в діяспорі (не знаю, скільки нас тут є, хоч кожний господар повинен у першу чергу зайнятися тим, щоб знати, як його господарство виглядає) — може яких 50 або 100, на всякий випадок більше як сто відбирачів книги, яка займається українськими науковими проблемами, в нас досі нема.

І за тим власне ховається страшна проблема. Якщо ми не станемо над собою працювати від самого початку того другого тисячоліття, якщо ми не будемо намагатися привикати до цієї симфонічної оркестри, до цього симфонічного твору, навіть, коли спочатку нам це цілком чуже, коли ми не будемо цих книжок мати в своїх бібліотеках (може колись діти або внуки тим поцікавляться) — то праця українських науковців — це буде праця тих, що займаються староєгипетськими студіями. Ми як спеціялісти українських дисциплін переживаємо це, але буде небезпека, що Україна не переживе. Тому я звертаю увагу на цей момент.

Хочу ще тут додати маленьку завваґу. Ми видаємо журнал „Гарвард Юкреніен Стадіс". Цей журнал має (не знаю точно) яких 100 українських передплатників, не більше. Недавно до нас зателефоновано, а також прийшов лист з Конгресової Бібліотеки про те, що бібліотека ця пренумерує коло півмільйона різних наукових журналів із цілого світу. З них тільки приблизно тисяча вважається журналами першої наукової вартости. Нам було дуже приємно почути, що до тих 1,000 журналів належав наш журнал. На жаль, до української громади це це не дійшло. І тут є власне та ціла проблема.

Я трактую кожний ювілей у клясичному значенні цього слова. Бо ювілей не є на те, щоб робити параду, гордитися ним і сваритися, чи це одно тисячоліття, чи два, чи п'ятдесят. Річ у тому, що ювілей у першу чергу — це духове відновлення. Це особливий відтинок часу, який дає нам змогу згори бачити виднокруг і спостерігати також себе. І якраз мені хотілось би дуже в це наше правдиве тисячоліття, щоб ми змогли теж подивитися на нас, побачити й подумати, що ми можемо жертвувати для української справи. А в першу чергу доглянути, що це, чим різниться робот від свідомого українця та що перетворює робота в свідомого українця — то це українська наука. Якщо та наука про Україну на найвищому рівні не буде додана роботові, то він залишиться — роботом.

А це й є завдання, яке тут висловлювали мої попередники, зокрема останній. Це є завдання української науки.

На тих кілька завваґах я хочу закінчити мої рефлексії, що торкаються першого тисячоліття й мої сподівання у відношенні до другого тисячоліття.

Чи новий...

(Продовження зі стор. 2)

культури на весь голос і з лютістю заявив: „Щоб я цього жида і не бачив на екрані телебачення!".

А у загальному підсумку: шанси Романова перебрати владу після Брежнєва, не менші, як і інших кандидатів, що про них була мова. Дехто твердить, що радше більші. Щоправда дехто вказує теж на „ленінградський комплекс", що на його, немов би то, постійно „хворіють" кожночасні „москвичі" у Кремлі, та пригадує прецеденси з такими ленінградськими 1-ми секретарями, як от хоча б Зінов'єв, Кіров, чи й Жданов... Таких повторень теж не можна виключати, якщо б Романов, дійсно, станув комусь „сильнішому" від нього на дорозі, хоч, щоправда, сьогодні ще немає іншого Сталіна. Але здесь можна справитись і без Сталіна, маючи, наприклад, у своїх руках апарат КГБ...

Були, однак, в російській політиці і протилежні історичні прецеденси, які аж ніяк не виключають „романовських паралель". І нічого дивного не було б, якщо б новий Романов прийшов на місце Брежнєва. Зрештою, його прихід лише підтвердив би відому сентенцію одного із основоположників марксизму про те, що якщо історія повторяється, то, звичайно лише в формі фарси.

Вступайте в члени УНСоюзу!

Заява

(Закінчення зі стор. 1)

нувачення видвигнено проти головного предсідника, вони повинні бути скеровані до найближчого кваліфікованого заступника головного предсідника..."

Наводимо ці постанови Статуту УНС, щоб 1) ствердити наш, головних контролерів, статутовий обов'язок самим вирішувати потребу розгляду прохання чи скарги проти головних урядовців, без уваги на спосіб їх внесення, якого в цьому випадку Статут не визначує, та 2)вказати на порушення Статуту УНС деякими головними урядовцями, включно з двома членами Головної Контрольної Комісії, д-ром Богданом Футеєм та проф. Іваном Телюком.

Мова про „Заяву членів головного Уряду Українського Народного Союзу", надруковану в торонтонському тижневику „Гомін України" ч. 32-32 з датою Торонто 12-19 серпня 1981 року.

Зацитований вище Статут УНС в §44 вказує на провини, за які головний урядовець УНС може бути притягнений до відповідальностита завішений в урядуванні, а то й усунений, як також визначає для головних урядовців спосіб оскаржування інших урядовців за такі провини. У згаданій „Заяві" видвигається обвинувачення проти „членів Головної Екзекутиви УНСоюзу, на чолі з предсідником д-ром І. Флисом", які в останніх трьох роках „...робили ряд статутових порушень" та,мовляв, допустилися цілий ряд інших провин на шкоду УНСоюзу та його членства.

Ми вважаємо, що статутових обов'язків кожного члена Головного Уряду, і ще зокрема члена головної Контрольної Комісії, якщо він ствердив ламання статуту УНС іншим головним урядовцем чи урядовцями, є самому пошанувати цей статут та виконати свою присягу „що я завжди буду придержуватися, сповняти і повинуватися правилам, реґулямінові і законам Українського Народного Союзу; що буду охороняти і обороняти добре ім'я Союзу..." та поступати згідно з постановами Статуту і у встановлених цим статутом формі і способом внести свою скаргу.

Інші, ніж встановлені статутом, форма і спосіб обвинувачень є самі по собі зламання статуту УНС. Такого зламання статуту — в нашій оцінці — допустилися підписані під „Заявою" члени Головного Уряду, включно із двома названими членами Головної Контрольної Комісії.

Таким же зламанням статуту УНС і присяги ми вважаємо створення головними урядовцями якоїсь приватної „Комісії", як і весь зміст „Заяви". Та це вже дальша справа, до якої ми в свій час та на відповідному форумі займемо своє становище.

ВИСНОВОК

Нам відомо, що справа цієї „Заяви" та підписаних під нею головних урядовців є тепер під дбайливим розглядом „тростистів", себто Головного Екзекутивного Комітету, згідно з встановленим законом, під яким наш Союз заінкорпорований, та статутом УНС їхніми правами і обов'язками. Але, до того часу, заки ця справа буде законно і статутово вирішена, ми, підписані члени Головної Контрольної Комісії, не вважаємо за можливу будь-яку дальшу працю і співпрацю з тими двома членами Головної Контрольної Комісії, які підписалися під протистатутовою „Заявою" протистатутової „Комісії".

До остаточного вирішення цієї справи, обов'язки голови Головної Контрольної Комісії виконуватиме попередній її голова і теперішній заступник голови, головний контролер Іван Геврик.

Джерзі Сіті, Н. Дж.,
18-го вересня 1981 року
Іван Геврик,
Богдан Гнатюк
о. Степан Біляк

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Пластуни Канади вибрали новий провід

Торонто, Онт. (КПС) — Біля 80-ти делегатів на XIУ Крайовий Пластовий з'їзд, який відбувся в Торонто в приміщеннях Інституту св. Володимира в днях 27-28 лютого ц.р., вибрали головою Крайової Пластової Старшини на дворічну каденцію пл. сен. Іроїду Винницьку з Кіченеру, Онт.

У п'ятницю, 26 лютого, напередодні відкриття, відбулися крайові з'їзди улядів старшого пластунства й сеньйорату. В часі самого з'їзду діяли виховні комісії новацтва та юнацтва, де виховники з усіх пластових осередків Канади—Едмонтону, Вінніпеґу, Ст. Кетеринс, Гамільтону, Торонто, Оттави й Монреалю—обговорили в дружній атмосфері актуальні питання пластової виховної роботи.

Комісії опрацювали рекомендації для кращого і швидшого достосування пластових виховних метод до потреб сучасної молоді. Незмінним, однак, і надалі лишається принцип, що до Пласту приймається тільки тих дітей, які володіють українською мовою.

На пленарних сесіях делегати вислухали і оглянули звіти уступаючої старшини, представлені у формі показу прозірок. Між останніми обов'язками цієї старшини було надання відзначень заслуженим пластунам молодшого і старшого покоління. Перший раз в історії Пласту в Канаді нагороджено жінку, Марію Горбань з Торонто, почесним членством у Пласті за її понад тридцятирічну працю у місцевій станиці.

В з'їзді також брали участь гості з Америки, серед яких були не тільки голова Головної Пластової Булави, пл. сен. Любомир Романків, але й голова Організаційної комісії Ювілейної Міжкрайової Пластової Зустрічі пл. сен. Андрій Ластовецький з Ню Йорку. Разом із ст. пл. Р. Юзенівом, він поінформував канадських пластунів про зустріч, яка відбудеться на оселі „Вовча тропа" недалеко Олбані, Н.Й., від 14-го до 22-го серпня цього року.

На вечері в суботу, 27-го лютого, делегати привітали особливих гостей: молодих українських біженців з Польщі, частину яких Пласт спонзорував. Мирослава Шевчик, колишня діячка УСКТ (Українського Суспільно-Культурного Товариства) в Кошаліні, при допомозі прозірок розповіла присутнім про культурне життя української меншости в Польщі. Воно, як стверджує вона, перейшло майже цілковито у руки молодих, які організують самодільні гуртки, ставлять п'єси (дуже популярною є Леся Українка) і зустрічаються та обмінюються досвідом на щорічних так званих молодіжних ярмарках у Ґданську та на літніх мандрівках по рідних Бескидах, звідки вивезли їх батьків. Доповідачка опісля відповіла на запитання присутніх.

У висліді праці номінаційної комісії до обраної в неділю Крайової Пластової Старшини ввійшли ще: колишня голова пл. сен. Дарія Даревич; перший заступник (виховні справи) — пл. сен. Таня Оницук; другий заступник (організаційно-господарські справи) — пл. сен. Олег Гордієнко; писар — пл. сен. Юрій Курис; діловод фінансів — ст. пл. Марійка Головата; булавна УПСеньйорів — пл сен. Христина Болюбаш; булавний Уладу Старшого Пластунства — ст. пл. Ігор Бурачок; булавна УПЮначок — ст.пл. Оксана Винницька; булавний УПЮнаків — ст. пл. Роман Зазуля; булавна УПНовацтва — пл. сен. Ірена Павлів; діловод Пластприяту — пл. сен. Нестор Чорний; діловод пластових видань — пл. сен. Галя Юник, представник до Централі КУК — пл. сен. Софія Качор.

Крайова Пластова Рада діятиме в складі: пл. сен. Роман Вжесневський, голова,пл. сен. Таня Джулинська, пл. сен. Василь Янішевський, ст. пл. Люба Бойчук і ст. пл. Всеволод Соколик, — члени.

ЛИВАНСЬКІ ХРИСТИЯНИ розпочали нову кампанію за вихід чужих збройних сил з терену Лівану. Дотепер їм удалося зорганізувати значну міжнародну підтримку серед тих сил і держав, які хотять утримати єдність і суверенність Лівану. Присутність чужих військ і груп ПВО на терені Лівану викликали там величезну внутрішню боротьбу, яка загрожує розвалом країни.

Як Москва...

(Продовження зі стор. 2)

ту — виховати і вивчити справжніх революціонерів, озброєних досвідом і здібних виконати завдання визвольного руху колоній і залежних країн.

Студентів Заходу вчили техніки і методи, тактики і стратегії пролетарської революції на Заході. Для студентів країн Сходу вчили також техніки і методи провадження воєн проти „імперіялізму" із завданням робити тимчасові союзи з „національною буржуазією", але одночасно не тратити керування комуністичним рухом.

Ця праця пізніше себе виправдала. Через такі школи пройшли керуючі кадри комуністичних партій країн, які після Другої світової війни стали комуністичними. Тут можна згадати Тіта (Югославія), Геоґіу-Дже (Румунія), Ульбріхта (Німеччина), Го Ші Міна (Індокитай), Лію Шао Лі (Китай).

Після війни навчання зухожемних кадрів провадилося в університеті Люмумби для студентів Азії та Африки.

Були Африкансько-азійські інститути в Ташкенті (Узбекистан і в Баку — Азейберджан).

Плюралізм у світовому комунізмі привів до того, що комуністичні кадри готують не тільки в Москві, але й в Пекіні, Белграді і Гавані. Такі великі і багаті комуністичні партії як італійська та французька мають власні партійні школи.

Газета „Наше Слово"...

(Закінчення зі стор. 1)

прем'єр-міністра, міністра оборони і голови Військової ради Войцєха Ярузельського, який нібито мав ствердити з „високої трибуни", що „в боротьбі за національне визволення і польську державність брали участь польські громадяни різних віросповідань і національностей... Прагнемо, щоб усі хто живе на польській землі мали повну можливість розвивати свою відрубність і тривале місце в структурі сучасної Польщі".

Цей фрагмент сеймового виступу, — сказано в статті, — „має для національних меншостей, в тому й української, величезне суспільне і моральне значення та глибоку політичну вимову", бо, мовляв, „це вперше в контексті безлічі важливих справ на оцьому найбільш представницькому державному форумі наголошено на вклад у доробок країни національних меншостей, підкреслено наше право на відрубність, а це значить право на розвиток рідної культури, освіти, збереження традицій".

Подібних низькопоклонних стверджень в інформаційній статейці чимало.

Почало функціонувати також УСКТ, — пише газета, — розпочала свою працю редакція. „Працюємо серед людей і для людей, — говориться у кінцевих рядках інформації, — хочемо надалі служити рідним словом рідній справі, нести факел знань і культури усім, хто простягне по писане нами слово руку. Хочемо бути інформаторами і популяризаторами ускатівської діяльності, мудро і творчо служити статутним завданням нашого Товариства, щоб сприяти на соціялістичних основах оновленого життя культурнотворчий процес збагачувати справжніми вартостями".

Ця довша кінцева цитата свідчить, що й на національностеву відтинку Військова рада пророблює чималу роботу.